

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Ἡ πόλη ἄδεια ἀσημένια μαγαζιά
σημαία στήν πλατεία κάρτ ποστάλ
στό δημαρχεῖο στίς πρασιές
παγώνια κι ἀστυνόμοι — ἐξωτικό τοπίο
στυλ Φαρούκ στήν ἀντηλιά ὁ Νεῖλος
ξεχυλᾶ στήν ἀγορά ὁ ἥλιος
θρέφει τὰ φανταχτερά πουλιά
παράφορα οὐρλιαχτά στοιχειά τοῦ κόσμου

πού μετρῶ ἀπ' τό σαράντα ἐννιά.
Νύχτα καί συννεφιά λεῦκες νοτιάς
τριζόνια στά νερά τοῦ κάμπου—
πάω μακριά
ντυμένος τὰ πολιτικά μετά ἀπό δέκα χρόνια
πάω μακριά ἀλήτης πιά
στόχος· καί σφαῖρα πού γυρνᾶ
στό στόχο. Δέ γυρίζω πιά.

INFERNO

Στό διάδρομο αὐτό στό ἄσπρο φῶς
στή νεκρική σιωπή ἀγκαλιάζω μιά γυναίκα
μέ ἡδονή πού ἡ θηλυκότητά της διασκεδάζει.
Οἱ ἄρρωστοι κοιμοῦνται στά ὄνειρά τους ζοῦμε

στημένοι μπρός στή μηχανή βουβοί
σά μάσκες ρωμαϊκές εἰδῶλα ἀπό χῶμα.
Ἀφήνουμε τήν ὥρα νά περνᾶ.
Τό κλίκ τῆς μηχανῆς θά μᾶς ξυπνήσει.
Τά μάτια τους θά 'ναι φωτιές
τ' ἄσπρα σεντόνια ἡδονές πού δέν θυμοῦνται—

Κοιτῶ τίς πόρτες καί τοὺς ἀριθμούς.
Δέ νοιάζομαι γι' αὐτούς πού κρύβουν.
Κάπου ἐκεῖ μέσα εἶσαι καί σύ.
Σ' ἔχουν στό μάτι καί θά σέ ξεκάνουν.